

[Ib Christensen]

me inden for tekstilområdet, som præger EF i disse år? Aldrig har der været en protest. Hvad med jern og stål, som vi diskuterede på markedsudvalgsrådet her i dag, og hvor vi fik at vide, at EF nu står foran begrænsninger af importen fra bl. a. Sverige og andre tredjelande? Protesterede venstre over det, bl. a. for at varetage den danske stålforbrugende industris interesser? Ikke et kny kom der fra partiet venstre. Og sådan kunne jeg blive ved. Det er det, der tæller.

Udenrigsministeren svarede heller ikke på mit spørgsmål, som jeg gentog her i dag, om han vil tage et initiativ i Europarådets ministerkomité med hensyn til at følge den kritik op mod militærstyret i Tyrkiet, som Europarådets parlamentariske forsamling vedtog. Ministeren nøjes med at sige, at to gange før har Tyrkiet været militærdiktatur og er vendt tilbage til demokratiske tilstande.

Man kan nok stille sig det spørgsmål, om et land, der i den grad er tilbagestående i forhold til de fleste, ja, faktisk alle de andre af Europarådets medlemslande, at det to gange i løbet af to årtier har måttet forfalde til et militærdiktatur, virkelig til syvende og sidst er modent til at være medlem af Europarådet. Men bortset fra det vil jeg gerne for tredje gang spørge ministeren, om han i det mindste har hørt om, at andre lande i Europarådets ministerkomité vil tage et initiativ. Det er ved at haste, for man forventer jo i Europarådets parlamentariske forsamling her til januarsessionen, at der kommer et eller andet fra ministerkomiteen, så det er noget, der har en vis hast. Jeg synes, det kompromitterer Europarådet at have et land blandt sine medlemsstater, som er et diktatur, og det er det, det er.

Dertil kommer jo videre, at general Evren, der er chef for denne kupregering, har udtalt sig på en måde, der ikke viser gnist af forståelse af de økonomiske og sociale reformer, der er nødvendige i Tyrkiet for at stabilisere landet. Han betragter udelukkende terroren som terror uden at have gnist af forståelse for baggrunden for den. Jeg synes nok, der kunne være anledning til at tage det spørgsmål op.

Da Hartling i sin tid var udenrigsminister under VKR-regeringen, var Danmark et af de første lande, der rejste spørgsmålet om militærdiktaturet i Grækenland, så der er altså noget at leve op til.

Så sagde ministeren, at det hovedsagelig var EF, jeg talte om i mit indlæg. Ja, det var det i væsentlig grad, men det var altså også andre ting. Jeg synes nok, at ministeren modsiges sig selv, for på den ene side siger han, at regeringen fortsat lægger vægt på det nordiske samarbejde, uden dog at komme mere konkret ind på det, men samtidig siger han, at det politiske samarbejde inden for EF er udmærket, for dér har man et fælles forum. Man har nærmest det indtryk, at EF kan være udmærket til nogle politiske drøftelser, når man nu alligevel tilfældigvis i anden sammenhæng er samlet i EF. Derom vil jeg da sige, at hvis regeringen har den opfattelse, at man kan drage en parallel mellem EFs udenrigspolitiske samarbejde og det nordiske samarbejde, så undrer jeg mig over, at hr. Lasse Budtz som socialdemokratiets ordfører på vegne af andre partier kan foreslå en dagsorden, der udelukkende beskæftiger sig med EF og NATO som grundpillerne i Danmarks udenrigspolitik. Sådan må man jo forstå det. Derfor synes jeg nok, at hr. Lasse Budtz med sit dagsordensforslag i og for sig tager tæppet væk under ministerens argumentation. Sandheden er jo nemlig den, at EF-hensynet overalt i den økonomiske politik, i udenrigspolitikken osv. vejer tungere og tages først, og først i det omfang det nordiske samarbejde kan indpasses under det overordnede EF-hensyn eller ikke strider imod det, kan man inddrage det. Kræfterne er så optaget af EF-samarbejdet, at man dårlig nok har tid til at klare de opgaver inden for det nordiske samarbejde, som man måske kunne få løst, hvis man havde ressourcerne til det, men det har man ikke, fordi Danmark er orienteret mod syd og vender ryggen til det nordiske samarbejde.

Så skal jeg til sidst om hr. Lasse Budtz' dagsorden sige, at den må vi stemme imod. Jeg kan selvfølgelig ikke godkende hr. Christophersens argumentation, at de partier, der stemmer for den dagsorden, er dem, der er regeringsduelige. Jeg behøver bare at nævne SV-regeringen som eksempel på, at det aldeles ikke er rigtigt.

Jørgen Junior (UP):

I sit svar til mig var udenrigsministeren i virkeligheden overraskende ærlig, og det takker jeg meget for. Han bekræftede faktisk